

Les costums i tradicions són del poble

El poble té sempre unes costums i tradicions, per mitjà de les quals eleva el seu esperit, refinant al mateix temps la seva sensibilitat. I aquestes costums i tradicions són exterioritzades per una sèrie de rives i diverses ostentacions, com ho és: la dansa, la música, la cançó, unes diades i un sens fi d'altres colorides i destacades coses que totes, per si i conjuntament, formen el que, una vegada recopilat i ordenat ha d'ésser l'artèria que té de vivificar i omplenar les pàgines del llibre que amb el qualificatiu de folklore, estotjarà com a gran joia tot un passat, perquè de dret i de fet és de propietat exclusiva del poble.

El no voler reconèixer la força estimuladora que representa el si del folklore nostrat, equivaldria a renunciar o desvirtuar tot un passat, que sinó té un valor positiu dintre el materialisme, en canvi és tot un llegat que ens manifesta d'un manera precisa, clara i palpitant encara, el tregi i l'esforç que els nostres avantpassats lograren; per tant el sol fet de recordar la seva memòria serà prou per a voler que les costums i les tradicions perdurin, perquè amb elles hi hem de riure de bell nou, ja que en el seu redós hem de trobar-hi aquell mateix escalf, amb el qual tan bé si trobaven aquells que en bona memòria i recordança avui evidenciem, puix foren ells qui ens proporcionaren aquest joell que abrigat o reclus dintre els plecs del mantell del folklore, conserva l'essència i el principi de tot aquest poble que amb l'esforç dels ja desapareguts, ara, es redreça i ufaneja.

PERFELS

La curiositat és absoluta

No podran pas queixar-se tots aquells enquistats per les emocions fortes, i els que sempre van a la recerca d'actualitats palpitanants amb què satisfer la seva ànsia d'inquietuds apassionades, que no siguin els temps actuals propicis a n'aquest deport emocional, tota vegada que les profundes commocions sofertes en aquestes hores turbulentes viscudes al compàs de l'Europa nova constitueixen matèria prima de primer ordre, i necessàriament són accessibles a tota mena d'interpretacions i comentaris.

No obstant, tots hi tenim part en aquesta collita òptima de sensacions abassegadores; tots portem fins a n'els últims límits la nostra avidesa i el nostre anhel escrutador. No fallen els valors experimentals, perquè així com no hi ha efecte sense causa, tampoc no podem deixar d'admetre que cada dia i en cada hora, per totes les latituds del nostre món ac-

tual, es succeeixin esdeveniments, paradoxes i sorpreses susceptibles de desvetllar contínuament en la nostra retina, totes aquelles fúries i entusiasmes que obliguen a la voluntat a la més rotunda tensió vibratòria.

Dissimular, quedar-se al marge, restar en un repòs inefable o en un estudi reflexiu, prou que ens convindria. El treball és una necessitat, i el repòs, la quietud i la somnolència, una altra necessitat encara, que és el sedant, i el lenitiu per a noves estructuracions i esforços.

Però les exigències de l'esperit, les fluctuacions de la humana transmutació, obliguen a seguir fil per randa les palpitations del temps tant carregat de tragèdies, i anar rendint a l'actualitat, totes aquelles energies que ens descobreixen horitzons nous, amb les noves ànsies.

Ara bé: també cal dir-ho; cada mortal, cada individu observa aquest món

caòtic a través del seu temperament, o sota aquells reflexes inherents a la seva personalitat, més o menys intel·ligent, vigilant o estudiant.

I en aquest cas, la collita obtinguda de notoris elements essencials, pot fer rectificar molts criteris particularment aferrats a la història, i moltes actituds formulàries i al marge de les realitats concretes.

Per als més,—matèria grisa i anodina—la transformació de principis i teories en boga, els ocasionarà molt poca especulació intel·lectual; per als menys,—llegítims interpretadors de tota mena de reaccions anímiques—seran autèntiques i formidables les apreciacions d'ordre moral que pervindran en una més clara consciència que els situï eficaçment en la nova vida, o en el solstici de la comprensió.

No podria pas prosperar avui, per això mateix, aquell personatge de Chateaubriand, que es queixava de no haver pogut disfrutar intensament de la seva vida tediosa, amb tot i haver viscut més de vuitanta anys, perquè en el transcurs dels mateixos «cada dia es moria de fàstic». Avui, li succeiria altrament amb tan dinamisme convulsiu.

Evidentment, doncs, hem de creure que aquesta opinió era sustentada per la particularitat del seu temperament; premissa que no exclou, tanmateix, la possibilitat de què fos compartida per molts d'altres inapeteents.

Amb tot, però, l'interès i la curiositat per inquirir els complicats engranatges del món modern, ha d'ésser general, ha d'ésser rectilini; i creiem recusable tot intent d'inhibició als problemes de vital transcendència que avui perforen implacablement la substància de l'ànima universal.

Sense un esperit d'afany i d'investigació, no hi ha manera de compondre l'estadi específic, pel qual ha de desenvolupar-se el nostre treball, la nostra convivència i la nostra generositat.

Es qüestió de disciplina, i tota disciplina comporta un sacrifici; el sacrifici de no contagiar-nos d'insensibilitat, el sacrifici de poder equiparar totes les nostres energies a la sola obsessió d'educar la voluntat, de superar-nos en tot allò que signifiqui selecció, instint fecund, equilibri estoic.

I és que la intel·ligència, com la veritat, no s'improvisa; sinó que es descobreix paulatinament per mitjà d'aquella metòdica concatenació d'anhels i de lluites, de fervors i preferències, que el pensament despert de l'individu va acumulant exaltadament a través dels múltiples problemes que la vida li posa davant dels ulls, i que van formant el panorama interior de la seva existència.

Serà una vanitat, si voleu; una recatada ambició apriorística que fàcilment pot ésser desconsiderada pels obtusos que procuraran mirar-nos per damunt de llurs espatlles, com a expressió de rancúnia o despit per a tota manifestació sincera i personal...

I aquella vanitat, i aquella ambició pelsaber, per la formació intel·lectual, per la recerca de la veritat, i per la comprensió i assimilament de totes les formes noves de la humana cultura, no obstant, haurà estat la causa, el nexa i la tributació d'una glòria destacada; la glòria i la satisfacció de no sentir-nos superficials, de no sentir-nos vulgars; i de poder exhibir, en avinenteses oportunes, el fruit dilecte del nostre treball i esforç, de la nostra fertilitat en les normes consciencioses del necessari bregar per la vida.

L'afany de coneixements nous, la Curiositat absoluta, amb majúscula sobirana, és dolor i convicció, perquè és abstracte i alternativa, i perquè perdura en el silenci del nostre delit, una atracció voluptuosa i divergent que té el ritme de totes les passions, i tota la grandesa de les coses misterioses, concretant a la ve-

Agrupació Esportiva Castellar F. C.

Diumenge, dia 1 de novembre 1936

Tarda a les 3

**No perdeu el més emotiu
encontre de la temporada**

SALUD F. C. (SABADELL)

FORMAT PER JUGADORS
DE RELLEVANT PRESTIGI

CASTELLAR F. C.

PRIMER EQUIP

Simó

Albert Vives

Busqueta Montserrat Oliveras

Torrents II Carreras Homet Rius X

Suplents: Morlan i Pagès

La X a l'equip, serà ocupada per un nou element de gran pervindre dins l'esport.

L'ES LLETRES

Amic poeta, escolta...

Si t'allunyes de l'urb esclavitzada,
no esperis el nou dia redemptor,
perquè mentre t'ajeu damunt la prada
no es colora de porpra l'horitzó.

Si adorms els teus sentits, amic poeta,
si no saps redreçar-te virilment,
no esperis que mai soni la trompeta
del triomf de l'esclau sobre el potent.

Si no deixes el camp i la verneda
i no penses amb l'ai de la ciutat
i a dins teu sols hi viu l'ànima freda,
sens l'horror d'un gran buit i un gran combat,

no esperis que jamai el pobre paria
estigui alliberat del seu turment,
ni cerquis una terra imaginària
en el fons del teu feble pensament!

RAMON MOIX

TEATRALS

"L'HEROE"

Aquesta obra, tan vigorosa i expressiva, fidel retrat d'una guerra on res s'hi anava a guanyar i on tantes vides s'hi varen perdre, queda en el drama del malaguanyat Rusiñol, perfilada amb l'expressió més cruel. Un covard, convertit en heroi, una voluntat recta tornada nícies, un tot un home tornat un jugador i un embriac, que pot tornar a la seva llar per fer patir als seus.

Quina lluita més diferent de l'actual, on es persegueixen ideals tan nobles com el benestar d'un poble, d'una raça, que s'ho té tan ben guanyat, on tots els herois són anònims, qualitat que els fa doblement herois.

L'ebart en la interpretació de «L'heroe», ha demostrat el que vertaderament és; un aplec de bons actors dirigits per un expert i hàbil director.

La senyoreta Casé, resultà una excel·lent característica, sabé plorar i fer plorar. Es ja artista. Diumenge afiançà per sempre més les seves qualitats.

Mª T. Casajoana, va fer la seva primera gran interpretació. Del «rol» difícil de «Carme», en féu una ajustada interpretació. Senzilla però molt digna ens sabé emocionar. Molt bé!

J. VIVES I BORRELL

La senyoreta Arderius, tot i el difícil del caràcter trivial de «Mercé», es sabé situar i pulir amb justesa el personatge confiat.

Vilanova, superant-se a ell mateix, féu ostentació dels seus grans dots d'artista i posant en joc tota la sensibilitat artística del seu temperament, ens mostrà un «Hèroe» acabat, just, perfecte. Vilanova és per a les grans creacions, no per a obres simples i lleugeres.

«Anton», un caràcter d'aquells tan complicats i tan difícils, que s'han més de fer que no pas dir, trobà un excel·lent intèrpret en l'actor Ribas Illa, qui el cuidà amb gran zel, fent d'ell un personatge senzill tot ple de cor, però tossut en les seves coses. Molt bé!

En Viñas, féu la interpretació més encaixada, més justa i més treballada que li hem vist fer. Va fer un «Joan» malalt de cos, però ardent de sangs, perfecte.

Oliveras, va treure molt més partit del que es pot treure d'un tipus tan anti-pàtic com el de «Sr. Tomás».

«Andrèu», simple de cor i enamorat fou magistralment interpretat per Rocavert. Un gran encert del director en provar les qualitats d'aquest jove actor que rendeix tant.

A. Girbau, se'ns mostrà un bon actor com sempre. Artista consumat juga les escenes com vol, degut al seu gran coneixement del teatre. Molt bona la interpretació i caracterització del tipus de «Clapat».

«Secretari», trobà en el dinàmic C. Sabaté, al seu gran intèrpret. Un tipus petit que Sabaté féu gran amb quatre gestos, precisos i molt ben cuidats.

E. Borrell, interpretà excel·lentment el seu «rol» de «Sargento». Va fer-hi tot el que s'hi té de fer.

Ll. Canet, tenia un petit paper que féu molt bé.

El quadret còmic «Un crim sensacional» quedà molt bé de conjunt, destacant-se'n la labor realitzada per la senyoreta Canet, que demostrà tenir moltes i bones condicions per al teatre. Al bon treball dels altres ja hi estem acostumats. Només cal dir que tots estigueren molt bé dintre els seus tipus.

En fi, una bona tarda i una bona obra. Amb les obres «fortes» els artistes s'acrediten.

Per això l'esbart en aquesta, ens va fer l'efecte de què era més bo, molt més bo, que en més de quatre.

Avant doncs, per aquest camí que us sabeu fressar tan bé. Res d'obres fàcils; difícils, ben difícils i el públic que us admira us ho sabrà estimar i premiar amb els càlids aplaudiments de diumenge i deixaren en cada cor la flameta vivent de tornar-vos a veure ben aviat. Flameta que a mi mateix ja em crema.

ALFONS GUBERN I CAMPRECIÓS

ELS NOSTRES COL·LABORADORS

La dama de la flor de sang

Aquesta descripció històrica és basada en la poesia «L'heroïna de Daventry», premiada amb l'Accèssit a l'englantina en els Jocs Florals de València en l'any 1932 i publicada en aquest setmanari.

Era un dia d'estiu esplendidament deliciós. L'aura subtil s'havia despertat més d'hora que de costum i la calda del sol de juliol no es sentia tan feixuga damunt de les nostres lleugeres robes. La vella ciutat de Daventry, cercada per una exuberant cadena de muntanyes, somreia a la amabilitat del nou dia que talment semblava haver-se deixondit tot gentil i manyac a la qual cosa no estavem molt acostumats els mortals que hem pres aquesta vall com a bressol dels nostres amors i com a fossar de les nostres despulles.

Per això tan bon punt vaig descloure les parpelles vegí que el sol havia estès el seu mantell de llum diàfana damunt la plana on els camps i les hortes hi duen un somriure de clàssica destresa dels nostres manestrals; ell havia penetrat a la meua cambra, tanmateix amb una mica de desvergonyiment; però, tanseval; ja li perdonava l'atreuiment i fins en part me n'alegrava de que vingués a treure'm del llit car el dia convidava a fer algun passeig pels afores de la ciutat, sobretot pels llocs on hi han enclavats els típics xalets de pur estil anglès, molt ben conservats malgrat els anys que duen a l'esquena dins els quals hi passen els xafigosos mesos d'estiu les més folgades famílies angleses i donar així mateix un cop d'ull tafaner als antics palaus dels Ducs de Muci, en aquests temps habitats per llurs propietaris, nobles i servents que romanien ací en aquest recó fresc i senyorial del cor d'Anglaterra fins que els primers bofarts de la tardor els feien cloure les portes i tornar a llur residència habitual.

Vaig prendre el bany i el desdèjuni amb una rapidesa inusitada en mi i habillant-me amb el vestit d'alpinista—cosa molt en us en aquest país—empenqué la petita excursió que m'havia pro-sar de realitzar.

Mai havia intent encara resseguir detingudament els llocs més bells i encisadors dels contorns de la ciutat quieta i hospitalària; el meu escrutament no s'accontentava pas en contemplar la bellesa del paisatge que tant em corpenia, sinó que davant la magnificència de tot el que els meus ulls i el cor extasiaven, a cada lloc intentava, ja per les amistats contretes, ja per les meves relacions comercials dintre el cercle de la societat daventrya-

na, captar-me la simpatia dels porters i dels servents per tal de copsar més d'a-prop aquell devesall de joies arquitectòniques que des del segle XI guarda amb noble urc la ciutat de nobles i menestrals.

Amb aquest propòsit i alguna propina havia obtingut, en part, satisfer el meu anheli i les meves cobejades ambicions i tafaneries; i dic en part perquè quan em disposava a entrar, complint el ritual anglès, als sumptuosos jardins del palau residència estival dels Ducs de Muci, un servent, per cert molt atent i discret, m'aconsellà de no passar avant, car en les habitacions particulars de Godina, esposa del duc, s'hi estava oïnt, de feia estona, una gran cridòria que m'obligà a romandre al costat del servent, esperant, però, satisfer la meua curiositat en una o altra forma i saber els motius que havien alarmat a aquell home.

Mentre estàvem conversant, vingué al nostre encontre un altre servent més vell i tot descompost i apenat pregà al servent-porter que tanqués les portes dels jardins i anés amb ell per tal d'auxiliar i aconsolar a la duquessa la qual es desfeia en plors dins de la seva cambra i ni les dames del seu servei podien aminorar llurs penes.

No vaig tenir altra solució que retirar-me amb l'esperança que més tard sabria els misteriosos esdeveniments que a l'interior d'aquell palau es desenvolupaven.

Amb el pensament contrariat per aquest contratemps, vaig decidir retornar a ma casa, però quan ja anava a passar per la Plaça de Jordi I, una multitud compacta, en sa major part menestrals i gent del camp, comentaven, indignats, al mig de la mateixa, les informalitats del duc en els pactes establerts entre ell i els veïns de posició modesta, informalitats devingudes ran de nous tributs manats fer-se efectius sense cap mirament i sense cap avinentesa i als quals aquella gent treballadora no podien complir ni volien acatar per creure'ls una nova arbitrarietat a les moltes comeses.

Aquest aldarull em féu comprendre que les raons i lamentacions sentides i eixides de boca d'aquell vell servent tenien alguna relació amb la irada actitud de protesta d'aquells humils veïns.

Tothom s'havia congregat a la plaça i els més temeraris arribaren fins a les

portes del palau ducal per tal d'exterioritzar llur disgust.

En aquells moments s'estava desenvolupant una de les més emocionants escenes al despatx particular del duc.

Assabentada Godina dels sofriments i privacions que havien de suportar llurs vassalls per les continuades exigències del seu marit, aquesta, tement que el poble un moment o altre es prendria la justícia pel seu compte, es presentà decidida, però amb el rostre apenat i els ulls plorosos, al despatx d'ell per tal de suplicar-li la gràcia de no ésser tan rigorós amb el poble i que llurs fills no sofrissin tan feixugament la carga dels tributs imposada tan despietadament.

—Es en va—respongué Muci—que vinguis a demanar-me favors per aquesta gent desagraïda; no han sabut mai correspondre al meu desinterès a proporcionar-los el mitjà de guanyar-se la vida... després de tot, les nostres despeses són bastant crescudes i bé cal apurar tots els recursos possibles.

—Ai espòs! Hem de pensar que ens devem al poble i tot quan tenim, a qui hem d'agrair-ho sinó a ell? Es just, és lògic i fins humà que li reconeixem llurs sacrificis per nosaltres i per la terra que trepitgen i a la qual hi deixen bocins de llur vida.

—Godina, —digué Muci—no continuïs més amb raonaments d'aquesta mena, car no lograràs res; tinc el pla traçat en el que a nosaltres interessa i ni tu ni ningú podrà revocar-lo; per alguna cosa sóc amo i senyor d'aquest ducat... et sembla bé que

AMAT GOSALBES

(continuarà)

NOTICIARI

LA CONTRIBUCIO I CEDULES PERSONALS

Ens enterem que els dies 5 i 6 de novembre propvenent, es cobraran en el local de costum de la Casa del Poble, el quart trimestre de la contribució territorial (riquesa rústica i urbana) i la Contribució industrial, durant les hores de 9 a 12. Durant els mateixos dies i hores també es cobraran les cèdules personals d'enguany.

Fem avinent als contribuents de rústica, urbana i contribució industrial, que solament deuen haver de retirar aquells rebuts que paguen trimestralment, així com també podran fer-los efectius a Sabadell (Montserrat, 4) durant els dies compresos del 1 al 10 de desembre, de 9 a 1.

CASAMENT

Ahir contragueren matrimonial enllaç els veïns Salvador Bruguera Homet amb Rosa Pla Torrents.

Desitgem als novells esposos tota mena de felicitats.

CASTELLARENCS!!!

ANUNCIEU A «LA FARGA»

Fusteria de B. Gelis

Carrer del Centre, 12

Estant de ple a la temporada de construcció de cases, faig avinent que per tenir instal·lada maquinària moderna, serviré amb tota rapidesa, bon treball i amb el màxim d'economia.

No encarreguen cap treball sense consultar abans a la

Fusteria B. Gelis - Centre, 12

—EULÀLIA BAYÓ, ofereix els seus serveis de modista al seu propi domicili Clavé, 12.

Bateria de Cuina

de les millors marques

les trobareu a la Llauneria

M. Rovira - MAJOR, 49
TELEFON 20

Subscriuiu-vos a

“LA FARGA”